



Arrest

nr. 93 258 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.J.P LIPS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 15 april 1986 in het dorp Takar in het district Mardan van de provincie Khyber Pakthunkwa. Op jonge leeftijd verhuisde u naar Takht Bhai, waar u woonde tot uw vertrek naar Europa. In 2007 studeerde u af van de twaalfde graad. Vervolgens begon u een eigen computerwinkel. Zo'n jaar voor uw vertrek uit Pakistan werd er een nieuwe moskee ingehuldigd in uw wijk. De imam moedigde in zijn preken de jihad aan. Hij verhoogde geleidelijk aan de intensiteit van de aanmoedigingen tot hij u tijdens het vrijdagavondgebed zei dat u zich bij hem diende aan te sluiten voor jihad. U verzette zich en zei hem dat

hij dat recht niet had, waarop twee van zijn lokale volgelingen u sloegen. U diende een klacht in waarna de politie onmiddellijk in actie kwam en de moskee binnenviel. De imam was afwezig, maar de twee volgelingen werden opgepakt. Een kleine week later, op 2 juni 2011, werd uw winkel beschoten toen u een klant bediende. U diende opnieuw een klacht in op het politiekantoor. Uw vader geloofde echter niet in de effectiviteit van de bescherming die de politie bood, waarop u onderdook en uw winkel verkocht om op 5 juli 2011 Pakistan te verlaten. Na uw vlucht stuurde uw vader ook uw broer weg en ontving hij op 3 oktober 2011 een brief van de imam waarin u gevraagd werd zich te melden zodat u ter dood kan worden gebracht. U kwam op 23 augustus 2011 in België aan waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een overlijdensakte, een First Information Report (FIR), een verkoopakte, twee schoolrapporten, drie schoolcertificaten, twee attesten van cursussen, vier foto's, een dreigbrief, een medisch attest, drie facturen en vier krantenpagina's neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Uw terugkeervrees steunt u op de problemen met de lokale imam waarvan u op het Commissariaat-generaal getuigde. Aan uw vluchtrelaas kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Allereerst dient er immers op gewezen te worden dat uw verklaringen over de twee klachten die u indiende geenszins kunnen overtuigen. De eerste klacht die u bij de politie neerlegde leidde tot een politieraaid op de lokale moskee en de arrestatie van twee personen. U beweert evenwel dat de politie geen FIR opstelde van uw klacht. Dat de Pakistaanse politie een dergelijke controversiële actie zou ondernemen als het binnenvallen van de plaatselijke moskee en het arresteren van twee van haar medewerkers zonder dat er enige schriftelijke weergave is van de klacht waarop ze zich baseert voor haar interventie, valt echter niet in te denken (CGVS p.4,7).

De tweede klacht, die u ook zelf indiende, werd wel in een FIR neergeschreven. Het relaas van de door u neergelegde FIR verschilt echter op cruciale punten met uw verklaringen over de omstandigheden van de aanslag. Waar u beweert dat twee onbekende mannen u in uw winkel (waar u met een klant aanwezig was) beschoten, leest de FIR dat u thuis bij uw familie sliep toen de bewuste imam naar uw huis kwam en naar uw huis vuurde met de bedoeling u te doden. Geconfronteerd met de markante tegenstrijdigheden houdt u vast aan de op het CGVS gebrachte versie van de feiten en stelt u dat u niet weet waarom uw klacht fout neergeschreven werd. Dit is weinig overtuigend temeer daar uw verklaring op het politiebureau aan u voorgelezen werd, zo meldt de FIR (CGVS p.4,8). U slaagt er allerminst in de twee klachten, hun oorzaken en gevolgen geloofwaardig voor te stellen. Daar deze gebeurtenissen een centrale plaats innemen in uw asielerelaas worden uw gehele asielmotieven erdoor ondermijnd.

Tevens is het ook verwonderlijk dat u, de klagende partij, geheel in het ongewisse bent over het lot van de twee arrestanten. U, noch uw familie vernam iets over de twee gearresteerde personen, die nochtans samen met hun familie lid zijn van uw lokale gemeenschap (CGVS p.7). Dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Het mag, gezien de aard en omvang van de politieactie, eveneens verbazen dat de inval volgens u niet in een krant verscheen (CGVS p.7).

Daarnaast dient er ook met verbazing gereageerd te worden op de rekruteringswijze voor Jihad die u beschrijft. U stelt immers dat er in een regio die onder controle van de overheid staat openlijk opgeroepen kan worden voor Jihad tegen buitenlandse krachten zonder dat er vanuit de overheid zelf opgetreden wordt (CGVS p.5). Ook de directheid waarmee u gevraagd werd voor het bestrijden van de buitenlandse troepen in Afghanistan gooit grote ogen. U werd in het midden van een viering in de moskee rechtsreeks aangesproken met de woorden "u moet deelnemen aan de Jihad met mij", zo zegt u. Dat de imam u in aanwezigheid van andere moskeegangers op een dergelijke directe wijze zonder enig voorafgaand persoonlijk contact tracht te rekruteren, is zeer weinig aannemelijk. Immers, aan het voeren van een actieve strijd in het kader van Jihad moet een persoonlijke overtuiging schuil gaan die niet door nauwelijks voorbereide dwang te verwezenlijken is (CGVS p.5,7).

Voorts is ook uw reactie op het prediken van Jihad door de imam merkwaardig. Hoewel u een afwijkende mening heeft over Jihad dan degene die de imam in zijn preken verkondigde, ondernam u niets naar aanleiding van zijn aanmoedigingen om aan Jihad te doen. Zelfs nadat de intensiteit van de aanmoedigingen verhoogde en hij jullie zo'n twee à drie weken voor u met zijn directe vraag geconfronteerd werd, begon te dwingen om jullie bij hem aan te sluiten, bleef u zijn vieringen bijwonen. Nochtans zijn er meerdere moskeeën in Takht Bhai en frequenteerde u een jaar voor uw vertrek een andere moskee. Dat u een afwijkende visie op Jihad heeft maar desalniettemin de preken van de imam bleef aanhoren ondanks de eenvoudige oplossing van het bezoeken van de moskee die u eerder frequenteerde, weet u slechts te verklaren door te wijzen op de nabijheid van de moskee en de

uw gebrek aan tijd om u ermee bezig te houden (CGVS p.5,6). Het is verder ook merkwaardig dat u niet bekend bent met de reactie van de ouderen op de Jihadpreken van de imam (CGVS p.6,7). Dat de imam openlijk oproept om de wapens op te nemen in de Jihad zonder dat er enige reactie van de gemeenschap komt of dat zelfs maar over gesproken wordt, is echter weinig aannemelijk. Dat u noch de rekruteringspogingen van de imam, noch de reactie van u en uw gemeenschap erop geloofwaardig weet voor te stellen, schaadt ernstig uw asielmotieven.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. De discriminatie van Pashtounen die u aanwendt om te argumenteren dat hervestiging in andere delen van Pakistan niet mogelijk is, kan niet overtuigen. U poneert slechts de stelling zonder ze verder uit te werken. Noch aan de hand van objectieve informatie, noch aan de hand van uw eigen ervaringen toont u aan dat de discriminatie waarvan sprake van een dergelijke aard is dat ze uw vestiging in een van de Pakistaanse grootsteden verhindert (CGVS p.9). Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw identiteitskaart, de vijf schooldocumenten, de twee attesten, de drie facturen en de vier foto's handelen slechts over uw identiteit, schoolcarrière en beroep. De overlijdensakte van uw moeder, zijn medisch attest en het artikel over haar dood evenals de verkoopakte hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Aan de hand van de vier krantenpagina's tracht u de algemene veiligheidssituatie in uw streek van afkomst te illustreren. De bewuste artikels handelen evenwel niet over uw persoonlijke vluchtrelaas en kunnen als dusdanig de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Zoals uit de hierboven uitgewerkte argumentatie doet de FIR afbreuk aan uw asielmotieven in plaats van ze te ondersteunen. Wat betreft de dreigbrief tenslotte dient opgemerkt te worden dat ook dit document onvoldoende bewijskracht heeft om uw asielmotieven alsnog aannemelijk te maken. Documenten kunnen immers geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat welig tierende corruptie in Pakistan maakt dat frauduleuze documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3, artikel 48/4 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker staft zijn identiteit met identiteitsbewijzen en stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn identiteit en afkomst niet betwist. De reeks documenten toont ook het bestendig verblijf van verzoeker in de regio van herkomst aan. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door het intern vluchtalternatief te beoordelen uitdrukkelijk aangeeft dat hij gelooft in de vrees voor het leven van verzoeker. Door het in overweging nemen van het intern vluchtalternatief geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen impliciet toe dat hij gelooft dat verzoeker werd vervolgd. Het feit dat verzoeker reeds werd vervolgd is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is in de zin van artikel 57/7bis vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien nalaat een beoordeling te maken van de binnenlandse bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft niet onderzocht of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij elders in zijn land van herkomst blijft en heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij om te oordelen of hij elders in zijn land van herkomst kan verblijven. Verzoeker stelt dat er slechts sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief wanneer de gegronde vrees voor vervolging van verzoekende partij vaststaat en is aldus van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zichzelf

tegenspreekt door de vrees voor vervolging van verzoeker af te wijzen, maar toch het intern vluchtalternatief te behandelen. Hoe dan ook moet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval dat hij het intern vluchtalternatief opwerpt een lokale analyse maken van de regio waar verzoeker deze kan krijgen. Hierbij moet hij zowel de toegankelijkheid bewijzen, als aantonen dat de plaats waar verzoeker kan verblijven hem niet langer blootstelt aan de gegronde vrees tot vervolging. Bovendien moet worden aangetoond dat verzoeker op deze nieuwe plaats geen nieuw risico op vervolging zal lopen, noch aan refoulement naar de regio van oorsprong wordt blootgesteld. Ten slotte moet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aantonen dat er een minimum garantie op overheidsbescherming beschikbaar is. *In casu* slaagt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er niet in om aan te tonen dat deze voorwaarden voldaan zijn. Verzoeker stelt dat hierdoor de materiële motiveringsplicht geschonden wordt en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing kon komen.

2.2. Verzoeker bezorgt de Raad per brief van 31 augustus 2012, een fotokopie van een brief van verzoekers raadsman in Pakistan. Ter terechtzitting legt verzoeker de originele versie van voormelde brief neer, vergezeld van 2 bijlagen.

2.3. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht werd geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat de politie geen FIR zou hebben opgesteld van de eerste klacht gezien het ondenkbaar is dat de Pakistaanse politie een controversiële actie zoals het binnenvallen van een moskee en het arresteren van twee van haar medewerkers zou ondernemen zonder schriftelijke weergave van de klacht; (ii) de omstandigheden zoals beschreven in de neergelegde FIR over het afvuren van gewerschoten op verzoeker op cruciale punten verschilt met de verklaringen die verzoeker hierover heeft afgelegd en verzoeker er niet in slaagt deze tegenstrijdigheden toe te lichten of te weerleggen; (iii) verzoeker er niet in slaagt de twee klachten die hij zou hebben ingediend bij de politie, hun oorzaken en hun gevolgen geloofwaardig voor te stellen en zijn asielmotieven hierdoor worden ondermijnd, gezien de centrale plaats die deze gebeurtenissen innemen in zijn asielrelaas; (iv) het ongeloofwaardig is dat er op een dergelijke directe wijze zonder enig voorafgaand persoonlijk contact, zoals door verzoeker beschreven, gerekruteerd zou worden voor de Jihad; (v) de reactie van verzoeker op het prediken van Jihad merkwaardig is, in het bijzonder dat hij ondanks zijn afwijkende mening hier niets tegen ondernam en de vieringen van de imam bleef bijwonen, niettegenstaande hij gemakkelijk vieringen had kunnen bijwonen in een andere moskee; (vii) verzoeker niet aantoonde dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen en er in hoofde van verzoeker een intern vluchtalternatief bestaat.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas ongemoeid laat en deze op geen enkele manier betwist. Verzoeker beperkt zich louter tot een uiteenzetting over het intern beschermingsalternatief. De motieven van de bestreden beslissing die leiden tot de weigering van de vluchtelingenstatus omwille van de door verzoeker afgelegde ongeloofwaardige verklaringen zijn echter pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Met de loutere bewering dat de commissaris-generaal door het overwegen van een intern vluchtalternatief aangeeft dat de vrees voor het leven of het risico op ernstige schade in hoofde van de verzoekende partij bestaat, herstelt verzoeker de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet.

2.5. Wat de neergelegde brief van de Pakistaanse advocaat van verzoeker en de bijlagen betreft, dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van dit relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Overigens blijkt uit het document dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat die om deze reden dan ook geen bewijswaarde heeft.

2.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst (geen gegronde vrees voor vervolging of) geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtungemeenschap, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. Verzoeker toont niet aan waarom hij zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF